

Underofficerer, som ville være meget egnede til at være Lærere; thi netop naar man vil pleie om denne Skole og skaffe den Fremgang, kan det ikke nægtes, at den kan have Fordeel af, at der ogsaa blandt Lærerne findes nogle, for hvem det: at være Lærer er en Livsopgave. Det kan ikke misstændes, at, hvor mange dygtige Lærere man end kan faae blandt Saadanne, for hvem det er en Bisag at være Lærere, maa der dog antages at være større Evne tilstede i saa Henseende blandt dem, for hvem det: at være Lærer er en Hovedopgave. Derfor have vi troet at gjøre vel imod Skolen ved at indsaette den Bestemmelse, at der skal være nogle saa civile Lærere. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 16 maa jeg tillade mig at forklare for Thinget, hvorledes det er kommet ind. Naar de Herrer ville henvende deres Betragtning paa § 94 i det foreliggende Lovforslag, ville De see, at denne Paragraph først omtaler de Lærere, som skulle have en mere fast Ansættelse ved Skolen, nemlig Chefen, Skoleofficererne, indtil 11 Officerer af forskjellige Grader, 1 Stabsfergeant og 4 Overfergeanter eller Sergeanter, men derpaa siges der, at „de øvrige Lærere, der ikke have fast Ansættelse ved Skolen, ere deels Befalingsmænd af Hæren eller Flaaden, som udføre denne Tjeneste ved Siden af anden Tjeneste, deels andre Videnskabsmænd.“ Her er altsaa sagt, at de civile Lærere da ikke skulle have fast Ansættelse, og, naar der i en senere Paragraph, nemlig i Slutningen af § 126, er sagt: „de faste Lærere ved Officeresskolen ansættes af Krigsministeren, men kunne efter 4 Aars Tjeneste i disse Stillinger indstilles til at udnævnes af Kongen“, vil det sees, at Talen kun er om Officererne, hvorimod de civile Lærere her ere holdte ganske ude af Betragtningen, idet de efter § 94 ikke høre med til de faste Lærere; der er ikke taget nogen Bestemmelse om, hvorledes de Lærere, som ikke have fast Ansættelse, skulle udnævnes. Der er altsaa paa dette Sted en Uoverensstemmelse, idet Tanken, som ogsaa den ærede Krigsminister udtalte, ikke fyldestgjøres gennem de Bestemmelser, som findes, og vi have derfor antaget, at det paa Sagens nærværende Standpunkt vilde være dem correcte Fremgangsmaade, at der

i § 126 kun kom til at staa, at Lærerne ved Officeresskolen ansættes af Ministeren. — Jeg maa endnu tillade mig at omtale det Forslag, som det ærede Mindretal har stillet under Nr. 31, og som nylig blev omtalt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgtreds (Winther). Han gjorde nemlig Indvending imod en Bestemmelse, der er optagen i Lovudkastets § 113, og som sigter til at fremkalde en vis Regelmæssighed i Udnævnelsen til Premierlieutenant. Det ærede Medlem er ikke trængt ind i den Tanke, der ligger til Grund for dette Forslag som for adskillige andre af dem, der indeholdes i Lovforslaget. Det vil erindres, at vi gaae ud paa at faae en stor Deel af de Befalingsmænd, hvortil Hæren trænger, gennem Folk, som ikke gjøre det: at være Militair til Livsopgave, eller som i alt Fald ere fattede paa ikke for Livstid at staae i Hæren, men som, efterat have modtaget en Uddannelse og Udvikling igjennem en kort Periode, og efterat have gjort en kortvarig Tjeneste, ere beredte paa at gaae hjem. Det kan nu forudsættes at blive ikke lidet vanskeligt at faae dygtige Folk i tilstrækkelig Antal til saaledes at offere flere Aar af deres Liv paa en Udvikling, hvoraf de dog ikke ville have nogen Nytte senere, og derfor er det, man har opstillet adskillige Løftemidler, adskillige Goder for dem, som de ville kunne opnaae ved at tjene i visse Aar. De skulle saaledes blandt Andet have visse Orlogspenge, naar de gaae bort, og de skulle have Afgang til visse Embeder og Bestillinger osv.; men selvfølgelig er der foruden disse endnu en Tillokkelse, et Gode, som man maa stille dem i Udsigt, og det er, at denne Uddannelse er nødvendig for at Kongen kan blive fast Officer, saaledes at alle de unge Mænd, der særlig fremfor alt Andet føle sig kaldede til at blive Officerer i Hæren, netop maae gaae denne Vej. Naar man imidlertid gjør dette, saa er det aabenbart af største Vigtighed, at de Vedkommende kunne have Udsigt til, at de, naar de blive de flinkeste af dem, der blive Secondlieutenanter, ogsaa kunne komme ind i Premierlieutenantsskassen; men dersom det kunde trække hen dermed i en ubestemt Tid, vilde de ikke have nogen Sikkerhed i den Henseende, de